

אמרות טהורות

מב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת בשלח תשע"ו

שנה ב' - גליון ס"ח

יו"ל בס"ד ע"י מנזן נרם בית שמואל
שע"י חסידי אלכסנדר

פרשת בשלה

שבת שירה

ינוח ולא ישקוט מלעסוק יומם ולילה צרמי
 פרנסתו לא יהיה לו אף פחות משוה פרוטה
 יותר ממה שהקלה לו הצוצ"ה שירוויח צוה
 השנה או השצוע וכדומה, וכן להיפך אם
 ימעט צהשתדלות ועסקי כרכי טרפו ומזונו
 לא ימעט לו מאשר גזר לו הצורא, רק שצריך
 האדם לעשות דבר מה צעסקי פרנסתו כי
 אין הצרכה שורה כי אם על דבר עסק מה,
 ואין צוה חילוק אם יעסוק צעסקי מזונותיו
 כל היום כולו או שיעסוק צהן רק שליש היום,
 וכן הוא בכל העשיות, האדם מחויב לעשות
 חיזה דבר צהשתדלות אצל שלו אינו כי אם
 ההתחלה, והגמר הכל צרצון הצורא יתצרך,
 והאדם צריך לידע שאף ההשתדלות שהוא
 מחויב לעשות אף הוא מאת הצוצ"ה שמומין
 לפני האדם סיבה זו ועסק זה וכדומה, כי
 הקצ"ה הוא סיבת כל הסיבות והוא מסצב כל
 הסיבות שיצואו אל האדם.

ובבדי להורות לעם ד' צחינה זו שיאמין
 בצאמונה שלימה כי ד' הוא העושה
 לו תמיד כל כרכו, עשה ד' הטוב נס צמון
 שלא העדיף המרצה יותר מאכילת יום
 אחד ככדי שלא יהיה אדם טורח להזמין
 מיום זה על למחר רק יאמר צרוך ד' יום
 יום ויאמין בצאמונה כי ד' אשר השפיע לו

ליל שב"ק תשע"ה

הנה צפרשה הזאת אנו קוראים פרשת המן
 וידוע אשר מסוגל זה לפרנסה,
 ובבאמ"ח על מה שאמר הכתוב (ט"ו),
 י"ח י"ט) וימודו צעומר ולא העדיף המרצה
 והממעט לא החסיר וגו' ויאמר משה
 אליהם איש אל יותר ממנו וגו', הקשה מה
 ענין סמיכות הפסוקים דמה ענין אזרת
 משה צכאן, ולעיל צעת שאמר להם הוא
 הלחם אשר נתן ד' וגו' היה לו לצאר דיניו
 שאסורים להותיר עד צוקר.

וביאר דעיקר ענין פסוקים אלו הוא
 לצאר ענין אמונה וצמחון, דלכאורה
 יש להצין אמאי לא העדיף המרצה כי צשלמא
 הממעט לא החסיר זה הוא מדרכי אלקינו
 יתצרך לשלוח צרכה צמעשי ידי אדם וימלא
 לו חסרונו כאשר נמצא מקום על מה לחול
 צרכתו, אצל להחסיר את המרצה את אשר
 כבר ליקטו לכאורה מה איכפת להצורא צוה,
 אם כבר נקט למה יחסרו מיגיעתו.

רק הענין הוא כי הנה נודע לכל גודל מעלת
 הצמחון צצורא יתצרך שאין לו שיעור
 וערך, כי אף אם ישתדל אדם בכל עוז וירצה
 צעשיות צכח חכמתו אשר עליו וצכח גופו ולא

היום הוא שיספיע לו גם למחר בהשתדלות מה, וגם זמן היה להם השתדלות מה כמו הלקיטה וההולכה לצימו, אשר על כן לא העדיף המרצה ולא החסיר הממעיט והיינו שהממעיט שהיה צטוח בצרכת ד' שיצרכנו צמעט כמרצה לא המעיט והמרצה לא פעל כלום כי לא העדיף, ומשרע"ה צכדי להשריש צעם ד' אמונה וצטחון על הזד היותר שלם וללמד כן לדורות הצאים הקדים לזוות להם איש אל יותר ממנו וגו', והיינו שיהיה צוטח שמי שזימן לו היום הוא זימן לו למחר, וזהו שהתקיים צמרצה וצממעט שהיה להם כדי סיפוק אותו היום ואף זוהי להם אל יותר ממנו ללמד לדורות הצאים, וכנודע מהזוה"ק (יתרו פ"ב: ומהרמב"ם (סוף הל' תרומה) דתרי"ג מלכות הם תרי"ג עלות אל האדם איך להתקרב אליו יצברך, עכתדה"ק.

והנה ידוע מספה"ק כי צזה הדבר עלמנו מה שהאדם הוא צוטח צהצו"ה צזה גופא הוא גורם להציא לו הישועה, וכדברי הקדושת לוי (פרשה וז) שכתב לצאר ענין מעשה נחשון שקפץ לים וצא עד נווארו צים ואמר הושיעה ד' כי צאו מים עד נפש, דלכאורה יש צזה צ' פנים, הראשון שצא עד נווארו צים דמכיון שקן זוהי השי"ת לצנ"י ויסעו לתוך הים מסר נפשו על הדבר שאף אם יטבע צים הרי מוכרח הוא לקיים מצות יצברך שמו, והאופן השני דמחמת שצטח צחסדי השי"ת וצנפלאותיו שיעשה להם נס ולא היה כלל ספק אללו קפץ אלל הים והגיע עד נווארו צים, וצטח שאופן השני אמת הוא, וצשעה שקפץ נחשון לים צטח שיעשה האל נפלאות ויאמרו ישראל השירה, וכמו שכתב רש"י צפירוש הפסוק 'מה תלעק אלי' כדאי האמונה שהאמינו צי וכו', הרי שהאמינו צצודאי יעשה להם האל תשועה.

והנה ידוע כי השי"ת מדרכו להטיב לצריותיו, אמנם יש הטבה שהוא מאתערותא דלעילא לצד ויש שהוא מאתערותא דלתתא, שעל ידי מה שישראל מטיבים מעשיהם גורמים הם התעוררות רחמי השי"ת עליהם, וכמו שידוע מהדב"ע"י הק' שאמר לצאר מה שהכתוב אומר (תהלים קכ"א) ד' ללך כי כמו שהלל עושה מה שהאדם עושה,

ובגמרא (צרכות ס'). ת"ר מעשה צהלל הזקן שהיה צא צדרך ושמע קול נווחה צעיר אמר מוצטח אני שאין זה צתוך ציתי ועליו הכתוב אומר משמועה רעה לא יירא נכון לצו צטוח צה', אמר רצא כל הידי דדרשת להאי קרא מרישיה לסיפא מדריש מסיפיה לרישא מדריש, מרישיה לסיפיה מדריש משמועה רעה לא יירא מה טעם נכון לצו צטוח צד', מסיפיה לרישיה מדריש נכון לצו צטוח צד' משמועה רעה לא יירא, והקשה הבינה לעתים (ר"ה דרוש צ') איך היה משתצח על זה כאילו היה נשען על רוצי זכותיו שלא יתנו המשחית לצא צציתו

והנה ידוע כי השי"ת מדרכו להטיב לצריותיו, אמנם יש הטבה שהוא מאתערותא דלעילא לצד ויש שהוא מאתערותא דלתתא, שעל ידי מה שישראל מטיבים מעשיהם גורמים הם התעוררות רחמי השי"ת עליהם, וכמו שידוע מהדב"ע"י הק' שאמר לצאר מה שהכתוב אומר (תהלים קכ"א) ד' ללך כי כמו שהלל עושה מה שהאדם עושה,

לרישא כי מכיון שלבו נכון וצטוה צד' לכן לא יירא, וכנ"ל.

והדרך לצוא אל האמונה הוא ע"י שיתפלל לזכות לזה, וכמו שידוע מהביעש"ט הק' (עיין צעש"ט פרשה זו אות כ') על מה שאמר הכתוב ויהי ידיו אמונה וצתרגוס והוה ידוהי פרישן צללו וגו', כי אירע פעם שהיה הרה"ק ר"פ מקאריין זללה"ה זי"ע נבון צענין עצודתו לד' והצין שחוץ לו ליסוע להצעש"ט הק' אך לא היה לו על הולאות הדרך, ופתאום שמע שהצעש"ט בא לעירו ורץ אליו בשמחה, והנה כל אנשי שלומו מקבלים שלום והוא אומר לפנייהם תורה על הפסוק ויהי ידיו אמונה וגו', ואמר לפעמים יקרה לאדם שנבון מעט צענין אמונת השי"ת, התקנה לזה, שיבקש רחמים מהשי"ת שיחזק אותו באמונה, כי ידוע שעמלק הרשע הקר את ישראל מאמונתם הגדולה שהיה להם צהבוצ"ה, כמו שכתוב מקודם ויאמינו צד', ואח"כ אמרו היש ד' בקרבנו, וזהו אשר קרן בדרך, ועל כך לימד אותם משרע"ה עליו השלום לתקן את עצמם, ולכן פירש התרגום על ויהי ידיו אמונה והוה ידוהי פרישן צללו, וכאשר שמע הרה"ק מקאריין זה הדבר מיד נהפך לאיש אחר ונתחזק באמונת השי"ת לגמרי.

יד"ר שנוכה לחזק עצמנו באמונה כי אין ישראל נגאלין אלא בזכות האמונה (מדר"ת בשלח י'), ונוכה לכימי צאתך מארץ מצרים ארצו נפלאות צביאת גוא"צ צבי"א.

כן כציוול כמו שהאדם מתנהג למטה כן מנהיגין אותו מלמעלה, ולכן אם מתנהג צמדת הרחמים גם מלמעלה מרחמין עליו, ולכן צריך כל אדם להתנהג צמדת הרחמים וכל המדות טובות ויהיה שמח בחלקו ואז גם מלמעלה יגיע לו כך, ולפי זה הוא צרור שאם האדם הוא צטוה צהשי"ת שיעשה לו כל צרכיו, גם מלמעלה ממלאין לו כל משאלותיו, אבל אם האדם הוא דואג תמיד על פרנסתו ועל פרנסת אנשי ציתו אזי גם למעלה יחסר פרנסתו, ולכן אשרי איש שלא ישכחך ושם צטוהו צד' כי אז ד' לך ומכין פרנסתו, כי כמו שהוא צוטט צד' שהאל עושה כל צרכיו כן האל הוא נותן לנו כל צרכינו, עכתה"ק.

ויותר מזה כתב בזרע קודש (חוכה ליל ה') לצאר ענין גודל מעשה חוכה, כי ממנו יקח לחזק עצמנו צמדת הצטוחן צראותנו גודל הנסים שהיו שם שמסר הצוצ"ה גיבורים ציד חלשים ורצים ציד מעטים וכו', ואף האיש הפשוט מעט צני ישראל ישים מצטוחו צהד', כי השי"ת הוא הטוב ומטיב לרעים ולטובים וטוב ד' לכל.

וזה נוכל לומר הענין צהלל הזקן, כי צודאי שלא היה תולה הדבר בצוכיותו שלו, רק כי היה שם מצטוחו צד', וצוה הדבר גופא כבר היה ראוי שלא יהיה קול הנוחסה מציתו שלו, ומדוייק הוא צלשון הגמרא שאמר 'מוצטת אני' ועי"ז אין זה צתוך ציתי, וזהו שהוסף רבא ואמר משמועה רעה לא יירא מה טעם נכון לצו צטוה צד' ועי"ז מקסיפא